

kunde, at jeg ikke delte Opfattelse med dem, der mente, at nu skulde man løse dette Spørgsmaal ved at give en Aldersrentelov med faste Satser og derved komme bort fra den nuværende Alderdomsunderstøttelseslov. Jeg har ikke været blind for — og det har jeg ogsaa gjort mig til Talsmand for —, at Alderdomsunderstøttelsen maatte paa en eller anden Maade afløses. Jeg har tænkt mig, at den kunde afløses ad Forsikringsvejen, og herfor har jeg givet mine Grunde, baade den, at jeg tror, det vilde have været langt mere økonomisk overkommeligt, og den, at det vilde have givet en stoutere og støttere Befolkning af dem, der skulde nyde godt deraf. Selv om man siger til mig: Nu kan du komme med din *Ret*, naar du er 65 Aar, og faa efter faste Satser, maa jeg sige, at jeg vil meget hellere komme med mit *Krav* paa den Maade, at jeg siger: Jeg har indbetalt min Forsikringspræmie gennem mine Ungdoms- og Manddomsaar, og nu kommer jeg og kræver, hvad jeg har til gode. Jeg mener, at det socialt set vilde have været en overordentlig stor Fordel, om vi var gaaet den Vej, men det vilde man ikke, man er gaaet en anden, skønt jeg aldrig har hørt nogen Begrundelse for, at det var et Ønske ude fra Landet, som var trængt herind og skulde gennemføres. Men nu er det altsaa gennemført og accepteret, nu kommer Regningen, og den skal betales. Der har lydt adskillige Udtalelser om, at Satserne paa 300 eller mellem 300 og 400 Kr. ikke kan opretholdes, og jeg giver disse Talere fuldstændig *Ret* heri uden Hensyn til, hvilket Parti de tilhører, thi man kan ikke i dette Øjeblik sige til dem, der intet har: Nu kan I ikke faa mere end dette, og det skal I søge at finde jer til Rette med, naar I da ikke under Sygdomsforhold eller andre Forhold kan komme til Kommunen og faa noget mere. Jeg er enig med det ærede Medlem Hr. Martin Hansen i, at en alderdomsunderstøttet eller Aldersrentenyder kan ikke komme paa Fattigvæsenet, for saa vidt det, som den vedkommende yderligere skal have for at kunne leve, ikke kan regnes for Fattighjælp eller have Fattighjælps Virkninger. Det er rigtigt. Men se, nu har vi altsaa den Lov, som siger, at dette er Maalet, og nu kommer Regningen og skal betales, det er Midlet, og det tror jeg ikke, vi kommer udenom, og saa er det min Opfattelse, at man ingenlunde overfor dette Spørgsmaal maa stikke Hovedet i Busken.

Ser jeg paa det forelagte Finanslovsforslag, saa staar der, at man i det kommende Aar kalkulerer Udgiften til Alderdomsforsørgelsen for Statens Vedkommende

til 24 Mill. Kr. Nu gaar jeg ganske vist ud fra, at man i Ministeriet aldrig nogen Sinde har tænkt sig, at dette kunde være det virkelige Tal, det kan det jo ikke være, det er ganske umuligt. Men det kan jo være, at man har ræsonneret saaledes: Vi ved jo godt — og det er ogsaa blevet sagt —, at Aldersrenteloven maaske til en Begyndelse ikke vil komme til at koste mere end den gamle Alderdomsforsørgelseslov; men dertil vil jeg sige, at det Budget, man her har opstillet paa 24 Mill. Kr., er adskilligt mindre end det, der efter Statsregnskabet er ydet forrige Aar, thi det var over 27 Mill. Kr. Hertil kommer, at den Finanslov, som vi nu er i Færd med at behandle, og som skal træde i Kraft den 1. April 1923 samtidig med den nye Form for Alderdomsforsørgelse, jo samme Dag vil møde med sit fulde Krav. Og de Krav, som den stiller, er da for det første dette, at Staten skal betale mere til Aldersrenten, end den har skullet betale til Alderdomsforsørgelsen, nemlig $\frac{7}{12}$, og saa skal Staten yderligere i det første Aar udrede, jeg tror, det er $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. eller saadant noget til de Kommuner, som kommer værst med. Derfor er det indlysende, at der skal et langt større Beløb til, end der er Tale om paa det foreliggende Finanslovsforslag. Jeg gaar da ogsaa ud fra, at det maa blive rettet og ført saa nær op til Virkeligheden som muligt, inden vi naar til 1. April, hvor Finansloven skal træde i Kraft sammen med Aldersrenteloven. Men nu er der sikkert ingen, der vil paastaa, at denne Aldersrentelov tilnærmelsesvis vil kunne nøjes med det, som den gamle Alderdomsforsørgelseslov kostede, selv om der under den er blevet ydet mange Tilskud af en saadan Højde, at de nu maa skrives betydeligt ned. Det er ogsaa blevet sagt — jeg tror ikke, jeg tager fejl, naar jeg siger, det var det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, der sagde det —, at medens man i Fjor regnede med, at den gamle Alderdomsforsørgelseslov vilde medføre en Udgift paa 60 Mill. Kr., mener man nu, at Aldersrenteloven vil komme til at koste mindst 80 Mill. Kr. Men hvad kan det saa nytte at opstille et Budget, der for Statens Vedkommende er kalkuleret til 24 Mill. Kr., naar det i Virkeligheden vil komme op paa nogle og fyrretyve Mill. Kr.?

Jeg vil tilføje en Ting endnu. Talen om, at ingen Aldersrentenyder kan komme paa Fattigvæsenet, er, som jeg har sagt, rigtig. Men at der er mange, der vil komme ind under Fattigvæsenet for at faa det nødvendige for at leve, kan man ikke være blind for, og det kan man ikke se bort fra.